

Trái Tim Của Sói

Contents

Trái Tim Của Sói	1
1. Trái Tim Của Sói -1	1
2. Trái Tim Của Sói -2	3
3. Trái Tim Của Sói -3	3
4. Trái Tim Của Sói -4	4
5. Trái Tim Của Sói -5	5
6. -6	6
7. -7	7
8. -8	9
9. -9	10
10. -10	12
11. -11	14
12. – Cuối	15

Trái Tim Của Sói

Giới thiệu

Nguồn: <http://soilangthang.wordpress.com> Thế giới này rộng lớn đến vô chừng, nhưng dù đi nhiều c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-i-tim-cua-soi>

1. Trái Tim Của Sói -1

...

Chỉ là một tin nhắn.

Từ một số điện thoại lạ hoắc.

Cộc lốc. Đơn giản. Không rào đón.

Như một cú đấm mạnh. Những ngón tay tôi run lên. Căn phòng như mở rộng. Khí trời ẩm sương ulla vào bầu phổi nghẹt đặc khói thuốc.

Và mặt trời – rất đùng đỉnh như không có gì để vội vã – lười nhác chiếu chút ánh sáng lơ dờ qua tầng mây xám trắng hứa hẹn một ngày mưa. Tôi thở dốc. Đặt chiếc toan sang một bên. Cuồng quýt lửa tay vào chiếc áo sơ mi bò bạc màu. Đẩy cửa. Rồi đi như chạy trên con đường rải sỏi trước nhà. Xe thổ mộ – xe máy – xe ô tô – ngựa... gì cũng được, miễn sao tới được đỉnh Lang Biang. Cao nguyên hôm nay lại lạnh nữa rồi.

Chỉ là một tin nhắn

Đơn giản.

Và đêm nay, em đã lại ngủ yên trong vòng tay tôi.

Gọn gàng, yên tâm và thanh thản.

Những lọn tóc xoăn mềm rủ xoà trên ngực tôi buồn buồn. Vầng trán trắng mịn không gợn một nếp suy tư, hơi thở đều đặn bình yên như thể mặc kệ ngoài kia thế giới có sập đổ. Cảm giác một bên vai tê râm ran, nhưng tôi vẫn nằm lặng. Em chỉ thích gối đầu tay, đặt đầu lên điểm hõm giữa cánh tay và bả vai của tôi. Và ngủ. Kỳ lạ thật, Đà Lạt tôi có em đêm nào cũng mưa.

Em không đẹp. Hay ít ra – không đẹp như rất nhiều cô gái đã từng ghé qua căn phòng này của tôi – trước em và sau em. Căn phòng bụi bặm, những mảnh toan đặt lộn xộn khắp nơi, và những mảng màu vương vãi... Tôi là một doanh nhân, không phải loại hoạ sĩ nửa mùa, nhưng trong căn phòng này – thế giới sắc màu hoang hoải đến bất an của một gã ngang tàng xứ núi lại là những vạch đời mà những cánh bướm chọn để dừng chân.

Em không phải là cánh bướm.

Và em chưa bao giờ “chọn” tôi – tính theo các cách thông thường.

Tôi nhặt được em trên đỉnh Lang Biang. Sau một cú ngã ngổ ngẩn của người – đi – chinh – phục – đỉnh – núi. Em – con cóc bướng bỉnh nhất tôi từng gặp – đã nhét đầy túi bánh mì, ruốc và nước, để leo lên đỉnh Lang Biang một mình – không có người dẫn đường. Qua dốc đứng, qua vạt rừng, qua đèo cao... để rồi ngã treo chân đập đầu vào đá vì một hòn sỏi vô duyên nằm ngơ ngáo trên đỉnh cao nguyên ngàn ngạt gió.

Và tôi đã mang em về đây, trên lưng mình. ...

Những đêm dài đấm say.

Những ngày dài bải hoải.

Tôi chưa từng làm tình với em. Mỗi lần lùa tay vào mái tóc mát mềm ấy, tôi thấy lòng ảm áp. Những câu chuyện tưởng chừng không có gì dứt nổi giữa chúng tôi có thể lan man đến bất tận nếu như trong tôi không bất chợt thối bùng lên khao khát. Và cứ mỗi lần như thế, xiết em trong vòng tay, giữa tiếng mưa đêm phổ núi tĩnh mịch, tôi lại lặng lẽ nhận ra rằng em đã chọn ngủ, thản nhiên như một lời từ chối dịu dàng.

Chỉ khi bên em, tôi mới có những phút nằm yên ắng, nghe tiếng dế đêm rả rích, tiếng mưa gõ đều đặn vào kính cửa... tiếng gió hút heo trên những ngọn thông già nơi đỉnh dốc... Hơi cỏ nồng lùa vào những khe cửa kiểu Pháp cổ. Và dạ lan tiên...

Thật ngổ ngẩn. Với một gã – tôi.

Vậy mà mọi chuyện đã từng như thế và luôn là như thế. Đà Lạt của tôi và Đà Lạt có em là hai thế giới khác hẳn nhau.

2. Trái Tim Của Sói -2

“Để em kể cho anh nghe nhé, chỗ em ở cũng là ở trên đỉnh một ngọn đồi, mỗi khi tuyết xuống, mọi thứ đóng băng. Ngày hôm sau, bọn em chỉ việc lấy một tấm nilông đặt xuống đất, ngồi lên rồi cứ thế trượt xuống dưới dốc mà chẳng tốn công tẹo nào. Con mèo Cat-xơ-ka cứ mặt trời lặn là leo lên cành thông lớn, ngồi ở đó và lầu nhầu cả đêm. Có những hôm bực mình, em mở cửa sổ và ném cả một cục nệm to về phía cái cây, nó chỉ kêu ghéó ghéó, im lặng vài phút rồi đầu lại hoàn đầy. Thường thì em vẫn để dành cho nó dăm khúc cá khô đặt trên bệ cửa sổ, nhưng có những đợt nó tha ở đâu về một lũ bạn, mèo hoang xứ ấy nhiều không kể xiết...” ...

“Anh có tin là con người có giác quan thứ sáu không? Hồi nhỏ xem Jane Eyre, em cứ nằm mơ mãi cảnh Jane bàng hoàng chạy bỏ ra thảo nguyên bao la vì nghe thấy tiếng người yêu cô ấy gọi khi đang ở cách đây hai nghìn dặm. Nếu quả thực con người có giác quan thứ sáu, và nếu cứ mỗi lần có người gọi tên thì người bị gọi sẽ hắt hơi – thì ắt hẳn anh đã chết vì cảm cúm từ lâu rồi – bởi vì mỗi một giây một phút, có bất cứ chuyện gì, em cũng đều gọi tên anh... Anh làm sao biết được mỗi buổi chiều trên đường đi làm về, em đều nói chuyện với anh – rằng hôm nay em đã phải làm gì, làm được những gì và không làm được những gì... Chỉ là những chuyện huyền thuyên không đầu không cuối, trong không gian cái xe chật hẹp của em...

Anh sẽ không bao giờ biết được có những buổi trưa mùa đông, và nắng, và mưa, lạnh. Em ngồi trên ghế đá, rét run và lấy bẫy tự hỏi mình đang làm cái quái gì ở đây? Em đã bỏ thói quen phóng xe điên cuồng mỗi khi nổi nhớ anh ập đến vào buổi trưa, xế chiều, hay tối. Em cần gì ở anh? Không, em không cần gì cả, có lẽ những gì em đã có – em phải biết tự hài lòng và mang ra dùng để tự xoa dịu mình mỗi khi cô đơn... Thật kỳ cục, dường như mọi thứ xung quanh em đã chia thành hai nửa thế giới biệt lập, một nửa thế giới là công việc, bạn bè, nghĩa vụ chất chồng... và một nửa thế giới có anh, chỉ có anh và em – để em có thể nói chuyện, để em có thể trải lòng mình hay oà khóc trên tay lái – bất cứ khi nào em cần...”

...

“Đọc truyện Nếu em không phải là một giấc mơ đi anh! Nhân vật chính là một cô gái bị tai nạn rồi hôn mê, nhưng linh hồn khát sống khát yêu của cô đã học được cách thoát ra khỏi thân xác bại hoại của mình để tìm đến với cuộc sống, để gặp một người – một người đàn ông – người duy nhất có thể nhìn thấy cô, nói cho đúng hơn – là thấy linh hồn của cô, người duy nhất có thể nói chuyện cùng cô, có thể động chạm vào cô, có thể ôm, có thể cùng cô tìm ra cách đưa chính cô về với cuộc sống... Đó là người duy nhất hiểu được cô, sau những tháng ngày dài linh hồn xinh đẹp ấy lang thang trong biển người mà cô đơn đến vô tận vì không sao có thể giao tiếp được với đồng loại.

Trong một thoáng – em thấy linh hồn ấy sao mà giống em.

Anh đã bao giờ hiểu em chưa nhỉ?

Có thể có một phần.

Có thể không.

Nhưng xét cho cùng, anh vẫn là người duy – nhất em Chọn để nói chuyện.

Như thế này này...”

3. Trái Tim Của Sói -3

... ..

”Thật ngốc xít, Anderea và Vân đều hỏi em rằng tại sao em không có bạn trai? Ngày hôm kia, khi cả hội đến Bruno chơi, em đã phải sang phòng Elena ngủ cùng để Vân được tự do. Cuộc đời này thật lạ kỳ, anh nhỉ!?”

Em cứ nghĩ rằng em đã biết tất cả mọi thứ, em đã hiểu tất cả mọi thứ, em đã trải qua quá nhiều, nhưng hoá ra càng sống, càng gặp, càng đi nhiều, em mới hoang mang nhận ra rằng mình thực ra chẳng biết cái đéch gì cả. Hàng ngày em đi làm, gặp cảnh sát, gặp phạm nhân, gặp bọn trộm cướp, đi điểm, em lang thang ở những vùng chiến tranh, thiên tai... Em chứng kiến, em đọc, em viết về thể hệ cứu nét mang nhau đi khách sạn từ lần đầu tiên gặp, về những vụ làm tình tập thể mà thậm chí chẳng cần biết tên nhau, về những miền đất tan hoang, những mảnh đời éo le vụn vỡ... Nhưng em chưa bao giờ nghĩ đến cảnh sẽ có một hay nhiều người đàn ông xô toẹt nhu cầu gối chăn với em – với chính em – chứ không phải một nhân – vật – nào – đó trong bài viết của em hết. Thời đại gì thế này hay em là loại – chẳng – giống – ai hết? EM – là Ai cơ chứ? Một đứa con gái ngốc nghếch và cô đơn, tràn trề sức xuân mà mười đứa bạn thì chín đứa “làm gì có chuyện mày chẳng có thằng bồ nào”. Anh đã đúng, anh thật sự đã đúng. Thật ngớ ngẩn rằng bài học “mười thằng đàn ông thì chín phẩy bảy mười lăm thằng muốn ngủ với tất cả những đứa con gái ở xung quanh mình” lại do anh – người đàn ông mà em yêu đến mức – không – nghĩ – đến – dục – tình nói ra. Có bao nhiêu người tức giận khi bị em từ chối, có bao nhiêu thằng điên lên vì tại sao em – thế – này mà em lại – không – thế – kia...?...”

4. Trái Tim Của Sói -4

Có khi chỉ là một bữa cơm đang nấu dở.

Có khi chỉ là một tấm áo chưa may xong.

Có khi chỉ là một lá thư đã viết mà chưa kịp gửi.

Nhưng cũng có khi là sự tồn tại bình yên của cả một gia đình, một công ty, một đế chế... và một linh hồn khác.

...

”Anh có biết tại sao em không bao giờ muốn nói lời Tạm Biệt không?

Mẹ em luôn hôn vào má em rồi nói tạm biệt con yêu mỗi khi chia tay.

Bố em luôn hôn vào trán em rồi nói tạm biệt con yêu mỗi khi chia tay.

Chỉ có em trai em, thằng nhóc cao 1m84, lần nào chia tay nó cũng siết chặt em trong tay khiến các đốt xương kêu răng rắc. Nó vẫn luôn thế. Trước mỗi chuyến đi, dù là của em hay của nó, một cái cắn tai như bọn mèo vẫn làm với nhau, và một lời thì thào: em chờ chị ở góc – ba – phần – tư nhé. Nhớ chưa!”

...

Góc – ba – phần – tư ấy là cái thế giới của riêng em và nó, bao gồm một chiếc ghế đá đã cũ đến bóng loáng lên, một cây liễu cổ thụ đến mức thân nó xù xì thô nhám, một con suối ngờ nghệch rất nhiều nước mùa băng tan và chỉ róc rách lặn tẩn vào mùa hè, thất thường đến nỗi nhiều năm liền em tự hỏi có sinh vật nào đại dột chọn con suối này làm nơi cư ngụ hay không, dù thì thoả em vẫn bắt gặp từng đàn cá nhỏ lượn lờ trong những khe đá... Chỗ đó trước đây còn có một căn hầm nhỏ, bọn em đã hì hụi đào và, với sự giúp đỡ của bố em – chống những thanh gỗ vào các vách, cứ mỗi năm em lại cố gắng nới rộng ra một chút, nhưng chỉ được vài năm thì cái hầm nông chồm ồm sụp hẳn. Dù sao cũng chỉ là đồ chơi của trẻ con thôi mà.

Cả cái thế giới nhỏ bé ấy chiếm đến ba – phần – tư thời gian hàng ngày của bọn em, với đủ thứ mà những cái đầu trẻ con có thể nghĩ ra được... Đến khi lớn rồi, em vẫn ngồi trên ghế đá, đọc sách dưới bóng cây liễu ấy và ăn những quả anh đào tím mọng nó mang tới. ...

Mà đi bất cứ đâu, cuối cùng, chúng em vẫn gặp nhau ở góc ba – phần – tư ấy. Nó cho em xem những con ốc biển to, à không, là vỏ ốc, lấy từ Địa Trung Hải, áp tai vào đó có thể nghe thấy cả tiếng sóng rì rào. Lần khác, nó mang ở Châu Phi về một con trăn màu trắng, khỏi phải nói mẹ em đã la lớn thế nào, nhưng hóa ra con trăn không phải là khó nuôi lắm, nó chịu quần mình quanh một cái cành cây khô, đặt trong một cái bể kính trong suốt, ở dưới trải vài hòn sỏi. Những ngày nắng đẹp, thằng em em vẫn mang con vật đó

tới góc ba-phần-tư, đặt nó lên một cành liễu và ngồi tĩnh nghịch gại gại ngón tay vào cái đầu tam giác uể oải của nó... ..

Nó vẫn luôn che chở cho em, dù bé hay lớn. Dường như những người đàn ông của em đều ít nhất một lần phải mang em trên lưng. Trong thiên nhiên, những con đầu đàn là những con vượt qua được những thử thách sinh tồn, những con mạnh nhất là con chiến thắng. Còn với con người, trẻ trai thường dễ thiệt mạng hơn trẻ gái, vì chúng tinh nghịch hơn, tò mò hơn, và ngược khám phá hơn. Em không giống con gái nhiều, phải không anh? Từ nhỏ đến lớn, không lúc nào trên tay, chân, người em lại không có sẹo, sẹo ngã trèo cây, sẹo vấp phải đá lúc chạy... Nhiều lần, em em phải cõng em trên lưng, từ lúc cả nó và em đều nhỏ như hai con chuột lồi tha nhau, đến khi nó có thể bế bổng em trên tay đi một quãng đường dài mà không hề thở dốc...

...

Mẹ em luôn hôn vào má em rồi nói tạm biệt con yêu mỗi khi chia tay.

Bố em luôn hôn vào trán em rồi nói tạm biệt con yêu mỗi khi chia tay.

Chỉ có em trai em...

Một cái ôm siết.

Một cái cắn tai.

Và một tiếng thì thào...

Em chờ chị ở góc ba – phần – tư nhé.

...

Chỉ một tiếng nổ. Đơn giản. Nếu hôm ấy Praha không nhiều sương mù đến thế. Em đã không muợn chuyển bay chuyển tiếp để cùng với cả nhà tới hội nghị về môi trường mà bố em là khách mời. Thậm chí bố mẹ em chưa hề nói tạm biệt với em. Đến giờ em vẫn tự hỏi, trong đám tro tàn của chiếc máy bay mang cả gia đình em theo ấy, chính xác chỗ nào là nơi em trai em đã ngồi. Em vẫn nghĩ rằng đâu đó trên thế giới này, nó vẫn đang lang thang, tìm những con ốc biển và mang về cho em, và chúng em sẽ lại cùng áp tai và nghe tiếng sóng, ở góc ba – phần – tư.”

5. Trái Tim Của Sói -5

những đêm cao nguyên của tôi và em cứ lần lượt trôi qua như thế.... Đà Lạt của tôi... Lang Biang của tôi... Những rừng thông già... Những giáo đường cổ... Những nẻo đường phố núi quanh co... Những con ốc len xào dừa nghi ngút khói ẩm... Những ly kem dâu trắng đỏ ngọt ngào... Châu Phi của em... Những con trăn trắng cuộn tròn quanh những giấc mơ... Đại dương mặt trời sáng... Châu Âu mùa băng tan... Lá phong đỏ... Mèo hoang... Góc ba phần tư... Vô ốc... ..

Không thuốc lá.

Không rượu.

Không cả những cánh bướm đêm sực nức mùi son phấn.

Chỉ có tóc em nồng nàn xoã dài trên vai tôi.

Chỉ có đầu em trĩu nặng trên hõm tay tôi.

Chỉ có hơi thở em ngọt ngào phảng phất, dịu nhẹ thịt da con gái... Con gái hay đàn bà – tôi cũng không biết nữa, đơn giản là tôi chưa bao giờ hỏi thẳng em đã làm tình bao giờ chưa? Mà hỏi để làm gì? Khi tiếng mưa nhẹ nhàng bên ngoài đưa mùi cỏ nồng vào căn phòng, còn em đang nằm hiền hoà và dịu êm, khoan

tròn trong lòng tôi thế này, mọi thứ khác đều trở thành vô nghĩa lý... .. những đêm cao nguyên... những đêm dài...

... Để rồi cứ vào một bình minh mưa bất chợt, em lại bỏ tôi ra đi.

Đột ngột.

Không một lời từ giả. ...

Lần đầu tiên em rời thành phố này, dĩa quỹ vàng, tươi tỉnh đến nhức nhối. Tôi chạy vòng quanh những nẻo đường thông quanh co, lờn lộn như một con chó điên kiếm tìm. Thậm chí không cả một sợi tóc còn vương trên gối.

Chỉ đơn giản là em đã đi.

Nhẹ tênh.

Tôi còn chưa kịp nghĩ xem chúng tôi sẽ ra sao. Tôi và Em.

Không Tạm Biệt.

Không day dứt.

Không sau - này - em - và - anh - sẽ - thế - nào - nhỉ? Chúng - ta - cứ - thế - này - đến - bao - giờ - nhỉ? Hay anh - hứa - sẽ - yêu - em - đến - suốt - đời - chứ? Chúng - ta - sẽ - có - một - đám - cưới - chứ?

Tôi thậm chí còn chưa nói là yêu em.

Tôi thậm chí còn chưa hôn lên đôi môi bướng bỉnh nhưng gợi chất đàn bà đầy nhục cảm của em. ...

6. -6

. ...

- Anh cũng không biết thực sự là anh có biết yêu hay không nữa? Mỗi người phụ nữ đều có nét đáng yêu của họ. Có nhớ, có hẹn hò, có cả sự lãng mạn và cảm xúc, nhưng chỉ được giới hạn là vài tháng, rồi hết. Chỉ đơn giản là trống rỗng. Đa phần là trống rỗng. Mỗi cuộc chia ly đều mang đến một vết đau trong tâm hồn. Đàn ông trông thế thôi, nhưng vốn hèn, phần lớn bọn anh rất sợ nước mắt của phụ nữ, và như thế, nhiều mối quan hệ được nuôi dưỡng như một thói quen. Mà thói quen, tưởng chừng là khó nhưng thật ra lại rất dễ từ bỏ...

- Sao anh không thử nuôi một con chó nhỉ? Mà phải là chó con ấy. Em nghiệm thấy những sinh vật yếu ớt cần sự chở che lại là những kẻ được hưởng nhiều tình yêu hơn ai hết, và biết cách khơi gợi tình yêu hơn ai hết. Như nhiều đứa bạn em đây này, mỏng mảnh, yếu đuối, dễ yêu, dễ ngoại tình, làm gì cũng như sợ bị đau, chẳng hề khéo léo hay nhiều gợi cảm, vậy mà lại toàn được nâng niu âu yếm, từ khi yêu đến khi lấy chồng. Việc gì chúng nó làm cũng dễ được chấp nhận hơn, tội lỗi gì gây ra cũng dễ được khoan dung hơn...

- Ngốc! Có mà ăn thịt chó, chứ nuôi chó làm gì!

- Anh thật là... ..

- Em đã bao giờ đi Yên Tử chưa?

- Em chưa. Sao anh?

- Em nên đi. Cảnh ở đó đẹp lắm. Núi non xứ Bắc, nơi ấy mây mù mùa xuân giăng trắng. Ngay cả Đà Lạt cũng không có những lúc mênh mang như thế đâu.

- Khấp găm trời này đâu đâu chẳng có cảnh đẹp, sao cứ phải là Yên Tử?

- Vì đó là núi thiêng. Người ta nói ai đi Yên Tử liền ba năm sẽ gặp quả phúc, đi mười năm sẽ được một điều ước thành hiện thực, đi hai mươi năm thì kiếp sau sẽ có duyên lành...

- Vậy anh đã đến đó được mấy năm rồi?

- Ba năm.

- Thế anh đã có được quả phúc gì rồi?

- Gặp em!

...

Chỉ có nằm bên em, tôi mới nói nhiều như thế.

Con sói hoang cô độc cũng cần một cái ổ ấm để nghỉ chân.

...

Sau mỗi cuộc rượu. Tôi lại trở về căn phòng của mình. Tơi tả, rời rã. Những cánh bướm đêm chập chờn đến rồi đi, trước em và sau em, không làm những đêm mưa Đà Lạt bình yên nồng nàn mùi cỏ. Những vệt tối nhập nhoạng trên tấm toan mờ bụi cứ loang dài, và những cánh bướm đủ sắc màu vẫn không sao len vào được trong những giấc mơ của tôi. Trong giấc ngủ chập chờn, tôi mơ thấy con sói hoang ngửa cổ tru từng hồi dài trong đêm trăng vỡ, ở một góc rừng, từng mảng lửa lớn từ một chiếc máy bay vừa rơi cứ tràn rộng mãi ra. Và một tiếng nổ... giống như mìn chôn trong đá, hay nham thạch réo sôi dưới lòng sâu... với sức tàn phá âm, sắc gọn, lạnh lùng... bục bung ra không biết từ chiếc máy bay hay từ giữa nỗi cô đơn trong trái tim sói hằn lên những vết nứt. ...

7. -7

...

Chỉ là một tin nhắn.

Từ một số điện thoại lạ hoắc.

Cộc lốc.

Đơn giản.

Không rào đón.

Em ủa trở về với Lang Biang như một cơn gió đẩy mây mang mưa quay lại. Và Đà Lạt đêm lại nồng cỏ ướt như thể chưa từng có những đám lửa cháy trong mơ. Ngồi trên một tảng đá lớn trên đỉnh núi – em lặng lẽ, bình thản khoanh tay nhìn tôi chạy tới; Lang Biang đã từ lâu không còn là đỉnh cao cần phải chinh phục bằng đôi chân, con đường bê tông xẻ núi uốn lượn chỉ mất có nửa tiếng chạy xe U-oát để làm hài lòng mọi du khách muốn đặt chân lên biểu tượng chinh phục của miền thượng đất đỏ – và như thể để làm trái tim tôi thêm nhức nhối – lần nào quay lại, em cũng bướng bỉnh bắt tôi hồi hã chạy khi biết em đang chờ nơi đỉnh Lang Biang.

...

Tôi có hàng chục câu hỏi.

Tôi có hàng trăm sự tức giận và ầm ứ.

Tôi có hàng nghìn nỗi khát khao.

Tôi có hàng vạn câu chuyện để kể.

Tôi có hàng triệu cảm giác muốn được sẻ chia.

Tôi muốn ghì em vào lòng và giữ cảm giác nồng nàn bình yên ấy ở bên tôi mãi mãi. ...

Nhưng thay vào đó, tôi lại bước tới, mắt nhìn thẳng, không thể lạnh lùng, nhưng cũng không vội vàng vô vấp

...

- Chào em!

...

Nhẹ như một tiếng thở dài, và tự nhiên như bản năng dịu dàng cố hữu, em trèo xuống khỏi tảng đá. Bước đến gần. Không một lời. Và choàng tay ôm lấy tôi, gương mặt em ngả trên vai tôi, những lọn tóc đỏ dài vương khắp cánh tay tôi trong gió chiều lồng lộng. Thân thể em áp chặt lấy tôi, cuốn xiết tôi trong những đợt sóng rừng rừng đang cuộn dâng lên từ trong ngực... ..

Yêu một người, là ban cho người đó quyền năng làm mình đau.

Nhớ một người, là tự tước đi của mình niềm vui không ràng buộc.

Đàn ông vốn hèn.

Mà “tự cô đơn là cách rẻ rúng và vô hại nhất để có cảm giác về tự do”.

Đã từ rất lâu, tôi không phải nói lời yêu ai, và cũng không có ai nói yêu tôi cả. Còn Nhớ – đó là một cảm giác xa xỉ.

Tôi có yêu em không?

Tôi cũng không biết nữa.

Tôi có nhớ em không?

Có!

Chẳng phải tôi đã điên cuồng chạy khắp Đà Lạt mù sương để tìm cô gái này hay sao? Chẳng phải tôi – không chần chừ lấy nửa tích tắc – đã lao ngay lên đỉnh Lang Biang lộng gió khi biết em đang chờ hay sao?

Vậy mà giờ đây, khi em – mềm mại và không một kiêu hãnh nào làm lá chắn – đang lả đầu trên ngực tôi, tôi phân vân không biết có nên quay đi hay không?

Không nhớ. Và không yêu – đó là cách an toàn nhất để bảo vệ mình khỏi cảm giác tổn thương. Một cuộc sống bình thường đôi khi lại là cuộc sống dễ sống nhất. Đã quá lâu, tôi là kẻ lữ hành cô độc trên cõi – người này. Mà kẻ lữ hành cô độc thì không thích có bạn đồng hành – những yêu thương mong manh chỉ làm yếu đi bản năng sinh tồn và tranh đấu. ... Tôi đứng trân trân, mắt nhắm nghiền, chịu đựng những dằng xé, nhột nhạt lẫn quay cuồng...

Bờ vai tôi cứng đờ, các cơ bắp nghiền vào nhau trong một cảm giác như bị chuột rút đau buốt...

Những cánh bướm nhiều màu...

Những vạt rừng cháy loang...

Những mảng trời trắng vỡ... ..

Những ngón tay tôi bám vào cánh tay em hần đổ...

- Anh! chỉ là một lời thì thầm nhẹ như gió thoảng, nhưng giống như một lưỡi dao lá lúa mảnh, ngọt sắc, cắt đứt1 mọi rào cản lao thẳng3 vào trái tim tôi.

... đừng đẩy em ra, có được không? ...

Cánh tay của tôi bắt giắc tròn một vòng ôm, quanh em. Bầu trời trước mắt như mở rộng ra, mùi cỏ và mưa hồ hởi lan toả không gian khắp nơi nơi, tiếng vó ngựa lộc xộc quần quanh vọng lại quanh đầu đây. Trong thoáng chốc... vạt rừng cháy loang trong những cơn mơ tôi như lùi về miền nào xa lắm... tiếng sỏi tru trong

tiềm thức gọi lên rất mơ hồ, mắt hút giữa những tàng cây đâm ánh trắng trong phút giây bức tường thành chế ngự nổi đơn côi bao năm qua trong tôi sụp đổ

... ..

8. -8

.” Có quá nhiều lúc, ngồi phệt rã rời trên cát ẩm cạnh những ngôi làng tan hoang vì bão, hay nằm lao đao trên những con thuyền lênh đênh giữa biển, xung quanh là những con người khốn khổ cùng tận vì thiên tai, vì nội chiến... em tự hỏi con người đang kiếm tìm điều gì? Chỉ là sự bình yên. Đơn giản là được bình yên sống, bình yên tồn tại, bình yên kiếm kế sinh nhai, và bình yên yêu thương nhau. Còn em? Em đang tìm kiếm gì trong những chuyến phiêu du khắp mọi châu lục?

... Em vẫn tin rằng đâu đó trên thế giới này, em trai em vẫn đang lang thang, tìm những con ốc biển và mang về cho em, và chúng em sẽ lại cùng áp tai và nghe tiếng sóng, ở góc ba – phần – tư...

... Và bố mẹ em – sẽ đón em với nỗi súp bắp cải khoai tây cà rốt với sườn hầm nhừ, bánh mì nướng giòn, và pho mát – một bữa ăn “đặc tây” – nóng và ẩm. ...

“Anh có biết tại sao em không bao giờ nói lời tạm biệt không?”...

... Từ ngày gia đình em biến mất một cách đơn giản khỏi thế giới này – Biến mất! Đúng đấy! Đơn giản như trò đùa, không một dấu tích, không một lời nhắn nhủ – Em hầu như không gần gũi với ai...

Mọi câu nói, mọi cánh cửa, mọi liên hệ yêu thương dường như đều là những pha lê mong manh hư ảo. Trước đây, em chưa bao giờ tới Đà Lạt. Thậm chí ở Việt Nam này, em cũng không còn một người thân thiết nào hết. Nếu nói huyết thống và tình yêu cuộc sống là những dây neo nối con người với những vùng đất, thì khắp cả đất trời này – em là con thuyền không có bến...

Thế mà lần đầu tiên đặt chân lên chốn cao nguyên này, em đã để mình mang nợ anh...

... Em vẫn hay mơ thấy tiếng em trai em cười. Những tảng đá rêu xanh rì trên bờ con suối ở góc ba – phần – tư... .. Những lúc lơ mơ ngủ giữa những tiếng sóng, tiếng sóng vỗ vào mạn tàu hay nằm dưới bóng râm rời rạc của những tán dừa trên bờ biển – tóc và môi khô nê – rất nhiều lúc, em đã tưởng mình đang ôm lấy cổ anh, ở trên lưng anh... ..

Đà Lạt nhiều sương và hoa như thế... ..

Thật lòng, em không muốn xa anh đâu!!!”... ..

Bằng qua những rẻo đường nhiều thông, sỏi vương vào bánh xe ngựa lộc cộc, những biệt thự cổ với nhiều dây leo và hoa cẩm tú cầu xanh mát trước cửa, phòng trưng bày tranh thêu của công ty Thụy Khúc tựa lưng vào góc chợ Đà Lạt vẫn luôn là thế giới biến ảo của những sợi chỉ màu. Trong màn đêm của những toan tính làm ăn, nơi mà mỗi hợp đồng là một cuộc đấu trí giữa những đối tác đều biết vận dụng luận thuyết “win – win” chẳng biết ai là gà, ai là thóc... Những món quà tinh thần mang tính ngoại giao để người được nhận có thể mang ra bày, phô trương một cách kín đáo ở phòng khách để thể hiện độ tinh tế và sang trọng không phải là đơn giản. Nghệ thuật – trong rất nhiều trường hợp – là một thứ hàng vô định giá mà trong đó, người đọc, người xem, người nghe càng hoang mang – thì tác giả càng thành công. Những đêm mưa một mình trong căn phòng vắng với một ly Chivas lạnh mười tám năm tuổi, nghe tiếng nhạc guitar của Kirk bàng hoàng, tôi một mình đối ẩm với những bức tranh sẫm màu hoang hoải. Những mảng xám tối, những đường cong trên thân thể phụ nữ, những gốc cây trụi lá trên đỉnh đồi, những con chim lạc đàn cuồng phong cánh mỗi... Tôi nhốt kín những cuồng nộ lẫn hoan ca vào từng đường cọ, đóng kín cửa phòng và du lang theo những cơn bùng biêng chẳng rõ vì chất men nồng hay vì những nỗi niềm chẳng thể gọi thành tên. Mỗi khi ngày mới đến, tôi mở tung cửa cho nắng tràn vào, chạm rãi cái từng cúc áo sơ mi màu tro của hoa hồng và thắt nút chuẩn xác trên chiếc cà vạt tơ tằm thời thượng đắt tiền, rồi nhả trên những chiếc xe mà lai lịch của nó đủ để viết cả một cuốn tiểu thuyết, bỏ lại đằng sau căn phòng ngập nắng và những bức

tranh tối màu chơ vơ giữa ánh rực rỡ của bình minh sáng tươi như chưa từng nói dối... Với kiến thức về xe cổ, với trí thông minh được thừa hưởng từ người cha và độ tinh tế từ thế giới thơ ca của mẹ, với toàn bộ những gì được thừa kế – tôi dễ dàng trở thành một trong những kẻ sành sỏi nhất trong lĩnh vực kinh doanh ô tô, nhà hàng với phong cách riêng mà chỉ những kẻ chơi xe cổ mới có... Những món quà tôi tặng để cảm ơn đối tác bao giờ cũng làm hài lòng những khách hàng khó tính nhất... và trong số những món quà tinh thần ít nhiều phô phang ấy – tranh thêu luôn là lựa chọn chưa bao giờ sai lầm... Những người thợ thêu – những nghệ nhân thêu vốn kiệm lời, những ngón tay như múa của họ nhảy nhót trên toan vải, tô màu cho những khát – vọng – vô – sắc – tôi. Những đường cọ sắc cạnh, cô đơn của tôi – dưới những ánh nhìn đàn bà thủy mị – dưới những mũi kim se sắt nhẹ nhàng – dần dần dịu lại, hoà tan ra một Đà Lạt mê mẩn và nhiều vương vấn...

Cô gái của tôi...

Cơn gió phiêu du cô độc của tôi...

Nổi ám ảnh của tôi...

Em đâu biết rằng tôi cũng là kẻ duy nhất sống sót trong một tai nạn ô tô đã làm tổn không ít giấy mực của báo giới...

... đã quá lâu rồi, tôi là kẻ lữ hành cô độc trên cõi – người này... nhưng con sói hoang cô độc cũng khát thèm một cái ổ ấm để nghỉ chân... ..

- Anh thích tranh thêu đến thế sao? ..

- Ừ ... – Tại sao vậy? ..

- Chẳng biết nữa. Chắc tại anh vùng vằng nên thấy ai làm gì khéo léo cũng thấy dễ thương.

Nói dối rồi. À mà không, không phải nói dối, chỉ là nói bừa thôi, vì không diễn đạt được, đúng không? Nói dối cũng là tội đấy nhé, sẽ bị phạt, mà em thì không muốn anh bị phạt. Sao anh không đi nhà thờ bao giờ nhỉ? ..

- Vì anh giống em, anh vô thần. ..

- Em không vô thần. Em có đức tin riêng của em. Chẳng phải tin vào tình yêu thương cũng là một đức tin hay sao? Đôi khi em thấy nó còn mãnh liệt hơn cả đức tin của những kẻ cuồng tín nhất, vượt qua mọi không gian, thời gian, vượt qua cả những rào cản cơ hồ nhất. Giống như em – không hiểu sao – dù có đi bất cứ nơi đâu trên Trái Đất này, em vẫn tin anh sẽ ... thế nào nhỉ ... giống như em đang nhìn anh đây này – đẹp trai, phong độ, khoẻ mạnh, tràn đầy sức sống, ... Vì sao anh có biết không? Nhiều người nói rằng với những người làm ăn kinh doanh, nếu luôn luôn có một người nghĩ đến mình, quan tâm đến mình, cầu mong cho mình được vui vẻ, hạnh phúc và thành công một cách chân thành và vô điều kiện... thì đó sẽ là một lá bùa may mắn.... Và nếu quả thực điều này là có thật, thì anh hãy tin rằng: anh luôn luôn có lá bùa đó... ..

Đàn ông sinh ra vốn đã nhiều tội lỗi, một lá bùa đầu đủ để xoá bỏ hết nợ trần gian ..

. ... Anh tham lam quá đấy. Tham lam cũng là một cái tội, biết chưa? Sao đàn ông lúc nào cũng muốn cộng vào, chứ chẳng ai chịu trừ đi. Giống bố em, lần nào đi làm về, ông cũng vợ cả mẹ và em vào bằng hai tay, xiết thật chặt và cọ râu lên trán, vòng ôm đó đáng lẽ chỉ để cho một người thôi, đằng này lúc nào cũng phải là hai... Những lúc ấy em thấy thật tức thở, nhưng lại sung sướng và hồ hởi... Nhưng dù cho có nói yêu bao nhiêu, và những vòng tay nồng ấm bao nhiêu cũng là không đủ, phải không anh?

9. -9

- Đưa em ra giữa hồ bằng cánh tay anh đi... ..

Tôi bật cười. Quá đơn giản cho một chuyến phiêu lưu mà tính nguy hiểm hầu như không có. Cả tôi và em đều là những tay bơi cừ khôi. Chiếc thuyền mỏng mảnh này có thể chứa được ba người như em, và cánh tay – đã quá quen với những thanh tạ trong phòng tập thể hình, quen với những đường bóng căng nặng trên sân tennis của tôi có thể chèo cả buổi không thấy mỏi. Tôi, bình thản và chắc chắn, cởi những nút buộc sợi dây thừng neo thuyền, ngồi xuống cầm lấy mái chèo, rồi thích thú nhìn em, với đôi chân mềm mại và linh hoạt như một con mèo, bước lên con thuyền chao nhẹ một cách tự tin không hề nao núng. Từng vòng sóng từ những đường chèo của tôi nhẹ nhàng lan toả. Chiếc thuyền chậm rãi lướt ra xa, tôi gật đầu chào ông già câu cá đang đứng lại trên bờ... Người đàn ông với gấu quần xấn cao và một chiếc mũ rộng vành, tay cầm chiếc cần trúc óng lên từng đốt, với một nụ cười của người tuồng như đã thấu lẽ có có không không ở đời... đứng trên vạt cỏ ven hồ của thung lũng trong chập choạng ánh chiều, với cái nền là núi là thông sau lưng đang chậm rãi khoác lên mình chiếc áo của bóng đêm – khi cổ xe của thần mặt trời vừa đi khuất... giống như một nét chấm phá trong bức tranh thủy mặc của những tháng ngày mà mãi mãi sau này... tôi vẫn khắc khoải vẽ lại giữa những cơn say bằng nỗi niềm đã có thể gọi tên là Nhớ...

... Những giờ phút mà mãi mãi sau này – giữa những vật vờ cơn mê hoang – tôi điên cuồng chối bỏ để rồi bất lực thừa nhận đó là Nhớ...

... Chiều tím đã thực sự phủ tấm áo choàng êm ái của nó lên những nẻo đường xuống xuống lên lên khắp thành phố Đà Lạt. Những đám mây nhẹ xám màu là đà thấp như những chiếc khăn hồ hững hờ thả rơi một đầu lên những tán thông trên các đỉnh đồi. Ngồi trên một tấm ván duỗi dài chân dưới lòng thuyền, em lơ đãng nghe tiếng cá quẫy và ngắm nhìn thung lũng Tình Yêu trong khi tôi huyết sáo khe khẽ, một vũ khúc flamenco chẳng mấy ăn nhập với khung cảnh lặng động quanh mình. Nghịch ngợm, tôi khua một mái chèo cho chiếc thuyền xoay vòng vòng như giữa tâm nước xoáy.... ..

... là ảo ảnh.... ..

.???... ..

không!.... ..

Gió ủa đến làm tóc em bay ngang mặt, những vòng xoay chỉ là thoáng chòng chành, cảnh vật lướt qua như một cuốn phim quay chậm... và trắng sao tự lúc nào lấp lánh như những trai ngọc từ một chuỗi hạt đứt dây đánh rơi khắp bầu trời khe khẽ sáng như báo trước sự chiếm ngự hoàn toàn của bóng tối... ..

- Anh có tin rằng nếu người nào nhìn thấy sao đổi ngôi thì mọi điều ước trong lúc đó sẽ thành hiện thực không?...

- Đứa trẻ con nào lúc nhỏ chẳng được nghe một câu chuyện cổ tích như vậy; lớn lên, anh mới buồn cười vì cứ hễ thấy vệt sáng trên trời là trẻ con thi nhau ước, ai mà biết được đó là sao đổi ngôi, sao băng hay... sao chổi cơ chứ. ...

- Em cũng vậy. Nhưng mà lúc bé, em tin. Đêm nào em cũng nhong nhóng ngó lên trời để chờ sao đổi ngôi, chờ hết năm này qua năm khác mà chẳng thấy. Dần dà, em quên mất giấc mơ ấy. Quên hẳn những vì sao cho đến tận năm ngoái, khi em và một đồng nghiệp bị lạc trong vùng cận sa mạc ở Afganistan, chúng em đi lang thang gần hai ngày và đã muốn ngã quỵ vì mất nước.

Anh biết không? Đêm ở sa mạc nhiều sao kinh khủng, dễ đến triệu triệu ngôi sao lấp lánh trải rộng trên một không gian bao la nhìn ngút ngát không biết đâu là đường chân trời. Em đã gục quỳ xuống nền cát nóng – cát bị hun cả ngày trong cái nắng tàn bạo vùng Tây Á – giữa cái không khí đêm đang dần trở nên lạnh giá ...

Và trong khoảnh khắc ấy – bất chợt em nhớ đến giấc mơ sao đổi ngôi, em ngóng lên trời trong một nỗi khát tía hy vọng mong manh rằng triệu triệu vì sao trên cao kia ắt hẳn phải có một tinh tú chuyển mình thay kiếp, một niềm mong cháy bỏng được tìm thấy, được ngụp mặt vào trong một xô nước giếng mát lạnh, được nhìn lại những gương mặt thân quen... Em thở từng hơi nóng rát khi mắt đang mở đi... Anh đã bao giờ tin vào điều kỳ diệu không? Em thì không. Nhưng vào cái lúc đó, em đã tin.

Trong cái nhìn đang đi vào mê sáng của em, một, rồi nhiều tia sáng chói bùng lên giữa bầu trời đen huyền như nhung đang lấp lánh. Là sao đổi ngôi? – Không phải! Là pháo sáng, đoàn cứu hộ đã tìm thấy chúng em....!!! ...

- Anh có tin vào điều kỳ diệu không?... ..

10. -10

Một con người bình thường, trong một đời sống ngắn ngủi có thể bao nhiêu lần thấy điều kỳ diệu? Mà thế nào là điều kỳ diệu mới được chứ? Trí tưởng tượng – bó hẹp trong những đầu óc hữu hạn – thường sùng kính những điều mà tầm mắt không nhìn thấy, đôi chân không đi tới, tư duy không vươn tới. Cơ thể – nhỏ bé và yếu ớt trước thiên nhiên hùng vĩ, trước thời gian tàn nhẫn – bất lực và hoảng sợ trước những vật đổi sao dời của đất trời, thường hàng phục vô điều kiện trước những cú vận mình của quả đất, chống chọi một cách vô vọng với những đòn trừng phạt của thời gian khi tuổi già nghèo nhện, ung dung và bình thản bước đi những ý chí tranh đấu cuối cùng... Dừng cảm hay hèn nhát, nồng nàn hay hững hờ, hạnh phúc hay khổ đau... tất cả cũng sẽ đều trở lại hư ảo khi ánh sáng cuối cùng của những thống khổ cuộc đời vụt tắt... Vậy thì những thứ “Chưa từng thấy. Hiếm hoi. Dị thường... ta coi đó là điều kỳ diệu” – chẳng qua chỉ là ảo ảnh trong mắt mà thôi. Trong cả cõi thiên hà mênh mông này, những thứ kỳ diệu nhỏ bé mà con người nhỏ bé vẫn thấy – phải chăng chỉ là một hạt cát nhạt nhoà giữa sa mạc... Tôi đã từng bay chuyến bay sớm nhất từ nam ra bắc, dành giết tấm vé lên chuyến tàu gần nhất ngược lên Sapa khi nghe tin tuyết đã về trên dãy Hoàng Liên Sơn. Tuyết miền nhiệt đới. Tuyết đầu yêu và kỳ diệu... Có còn là điều lạ kỳ nữa không khi nghĩ cách đây hàng triệu triệu năm những xứ sở ngập nắng này cũng là nơi quanh băng băng giá, và biết đâu triệu triệu năm sau thậm chí không còn cả một dấu bụi mờ...

Xoa ngón chân tượng trong đền Trấn Vũ hện ngày gặp lại, ném đồng xu xuống dòng sông Sein mong phước an lành, ngắm anh đào nở hoa giữa Tokyo gió lạnh, bẻ một cành tùng cổ thụ trên đỉnh Hy Mã Lạp Sơn... còn bao nhiêu điều kỳ diệu mà tôi có thể thấy, còn bao nhiêu dấu hiệu may mắn mà con người có thể có mà tôi chưa nắm trong tay... Điều kỳ diệu nào có thể đưa được cha mẹ tôi – khoẻ mạnh, tràn trề sức sống, lên từ dưới đáy vực sâu, ra khỏi chiếc xe vỡ nát? Điều kỳ diệu nào có thể giữ cho trái tim tôi bình yên, khi mỗi ngày, lặng lẽ và âm thầm, thì thoảng lại nhói lên như một lời cảnh báo ngạo nghễ rằng nó có thể đột ngột ngưng lại, đưa gã chủ nhân ngổ ngược vào một chuyến đi dài không quay đầu nhìn lại... ..

Điều kỳ diệu ư? ...

Bản thân cuộc sống của tôi đã là một điều kỳ diệu – nếu tính theo các chuẩn mực thông thường. Thăng bé tímt tái sinh non trong một ngày mưa giá không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc lì lợm thờ ơ sống. Tuổi thơ tôi là những chuỗi ngày dài trôi dạt hết bệnh viện này đến bệnh viện khác, với những chai nước truyền thay đổi thường xuyên, với một cơ thể mỏng nhẹ nóng sốt và một trái tim ọp ẹp lủi đừ đập trong ngục. Các bác sĩ khuyến khích cha mẹ cho tôi vận động nhẹ nhàng, nhưng lại cấm ngặt những chấn động mạnh thể chất cũng như những xung nguyệt đột ngột trong cảm giác. Bảy tuổi, tôi trông như trẻ lên bốn, ăn ít, ngủ ít, ít đùa chơi, ít bè bạn. Tôi nín thình trước những trò đùa trêu của lũ nhóc, lạnh nhạt và bàng quan trước mọi hấp dẫn của những khuấy động tập thể rộn ràng bên ngoài. Tôi đã quen và tôi chấp nhận những yên ắng giữ cho đầu óc và trái tim an lành... những dả diết ngọt ngào từ những câu chuyện cổ tích mẹ rủ rỉ kể, những mải miết êm ái rơi vào trong đêm cao nguyên từng nốt từng nốt nhạc buông lơ từ ngón dương cầm của cha, tôi đón nhận và để mặc thiên nhiên xâm lấn mình bằng hương thơm của dã thảo trong một cảm giác dịu dàng và khuất phục... ..

Lên tám tuổi. Tôi mồ côi cả cha lẫn mẹ. Người con trai độc nhất của dòng họ nổi tiếng nhất vùng đất cao nguyên tử nạn cùng vợ trong một tai nạn ô tô ngớ ngẩn – gã tài xế của chiếc xe tải dừng lại giữa đỉnh đèo, kéo phanh tay nhưng lại không chèn bánh. Xe trôi xuống. Và người lái xe của cha mẹ tôi đã không kịp tránh khi đang trên đường đi ngược lên. Tôi. Thăng nhóc không bao giờ vận động mạnh, chưa bao giờ phải chịu những chấn động tâm lý, hầu như không được trang bị để chống lại bất cứ cú đòn nào của số phận – lại là kẻ duy nhất sống sót. Khi chiếc xe bắt đầu lật nghiêng xuống triền dốc đứng, không ai bảo ai cha mẹ cùng nhao lại ôm chặt lấy tôi, kẹp giữa hai cơ thể ghì xiết, tôi lộn vòng trong chiếc xe với một cảm giác tỉnh lặng không chút hoảng hốt với trái tim thậm chí không hề xao nhập.

Người ta đã phải rất vất vả mới có thể gỡ những đôi tay của cha mẹ để đưa tôi ra. Những đôi tay đan nhau giữ cho tôi bình yên ở giữa. Khoá chặt. An toàn. Thậm chí ngay cả khi những hơi thở cuối cùng đã vụt tắt khi nào không rõ, những vòng tay che chở ấy vẫn không hề buông lơi. Tôi cứ nằm im lặng như thế, không cử động, chết lặng, cảm thấy thời gian trôi qua chậm chạp, cảm nhận rõ hơi ấm từ từ rời khỏi thân thể cha mẹ. Đến tận khi vây quanh tôi chỉ còn lạnh giá. Tiếng người lao xao ngoài kia như từ một nơi xa lắm vọng về... Tôi cảm lạnh khi được đưa ra ngoài. Tôi cảm lạnh khi được đưa vào bệnh viện. Tôi cảm lạnh một thời gian dài ngay cả khi bà nội từ Paris trở về trong chuyến bay gần nhất để giang tay bảo bọc cho thẳng cháu nội bơ vơ. Tôi cảm lạnh trong đám tang cha mẹ quá nhiều hoa và nước mắt. Thậm chí tôi không hề bị một xây xước nhỏ. Thậm chí tôi không hề bị một cơn tim nào.

Cha mẹ tôi đi. Mang theo cả những câu chuyện cổ tích dãi dết ngọt ngào. Mang theo cả những mãi miết từng ngón dương cầm buông lơi. Dành một vòng tay cuối cho tôi. Cha mẹ tôi đi.

Bức Vạn Lý Trường Thành duy nhất che chắn cho tôi khỏi những sóng gió bên ngoài trong một giây đã hoàn toàn sụp đổ. ...

Điều kỳ diệu ư? ...

Bất chấp những sự gìn giữ, bất chấp cả những giờ học với gia sư liên miên như một nỗ lực của bà nội nhằm tăng cường khả năng tư duy và giữ tôi ở trong nhà càng nhiều càng tốt – những khoảng khắc tôi trốn ra ngoài ngày một nhiều. Đồng cỏ mênh mông, thảo nguyên bao la xoa dịu nỗi cô đơn ngày một toác hoác trong tôi. Những chú nai ngựa vô cùng sừng sững trao cho tôi – cậu chủ nhỏ của một cơ nghiệp lớn – những con tuần mã căng tràn sức sống. Từ những nước kiệu dè dặt trên những con đường trải sỏi, tôi dần trở thành một kỵ sĩ thuần thục; cúi rạp mình trên lưng ngựa, tôi ôm lấy những cái cần cổ ẩm mồ hôi nơi bờm ngựa, mặc cho chúng sải vó mang tôi đi xa. Những đám mây rất cao và rất trong. Những vạt rừng rậm rạp dương xỉ nhiều hoa trắng. Những đồi thông, đồi tùng ngút ngát vị tinh dầu... Những cảnh thông lớn chia ra vũng chài như những vòng thang mạnh mẽ, giúp tôi leo lên ngọn mà phóng tầm mắt ra xa. Thiên nhiên, thảo nguyên trở thành tri kỷ của tôi, thành người thầy tâm hồn, thành sàn luyện tinh thần và thể lực. Nước da tôi dần sẫm lại, cơ bắp nở nang và những nhịp thở sâu không còn làm tôi thấy cảm giác đau buốt giữa chừng ngực. Những trò chơi tập thể, những môn thể thao đối kháng trở thành quen thuộc với tôi.

Các bác sĩ ngạc nhiên tốt độ trước những thay đổi thể chất của tôi, nhưng vẫn cảnh báo gia đình cần gìn giữ, vì chẳng có gì đảm bảo trái tim tôi sẽ không đỡ chứng bất cứ lúc nào. Bất chấp những quy luật khắc nghiệt của tật bệnh – mười sáu tuổi – tôi trở thành vô địch bóng bàn và điền kinh học sinh sinh viên toàn thành phố. Mười bảy tuổi. Tôi ngã quỵ trên đường vì một cơn tim bất ngờ, cơn đau tim đầu tiên và duy nhất sau khi cha mẹ tôi qua đời. Sau ba ngày cấp cứu tại Việt Nam, bà nội đưa tôi sang Pháp. Tên tôi được đưa vào danh sách những người cần theo dõi đặc biệt, và nếu có người tình nguyện hiến tạng, tôi sẽ cần một trái tim khác để tồn tại. Mỗi năm có trên 50 nghìn ca giải phẫu thay tim trên thế giới, nhu cầu thay tim của con người là hàng trăm nghìn, thế nhưng chỉ có chưa đến vài nghìn người tình nguyện. Và đương nhiên – chỉ có những người bị bệnh trầm trọng, với hai mươi phần trăm hy vọng sống được một năm và không thể đáp ứng được với bất cứ phương pháp trị liệu nào khác mới là đối tượng được ưu tiên nhận cuộc sống. Trái tim của tôi bị một khiếm khuyết đặc biệt mà lịch sử y học rất hiếm gặp, không một đề phòng hay vận động nhẹ nhàng nào có thể giúp tôi giảm thiểu nguy cơ.

Sau tháng lang thang bên bờ sông Sein mùa tuyết trắng, nhìn Paris từ đỉnh tháp Eiffel – tôi quay trở lại Lang Biang với trái tim vẫn đang giả vờ bình yên trong ngực. Có những chứng bệnh sinh học cần những liều thuốc đúng, cần những phương pháp giải phẫu đúng, nhưng cũng có những chứng bệnh trong thần trí mà người bị bệnh mặc nhiên nghĩ mình có bệnh nên không chữa khỏi được. Tôi dứt mình ra khỏi những trăn trở về khối thịt chỉ có mỗi một việc là đập đều đặn mà cũng không xong, hướng tư duy của mình về những cuốn sách, những mảnh toan, những chiếc xe, những cây vợt, những triết học nặng nề lẫn những công thức toán hoá lý. Trái tim đồng bóng của tôi dường như cũng chán ngán việc gây hấn với gã chủ man đồng, nó ngoan ngoãn làm tròn phận sự đưa tôi đi qua hết chặng đường đại học, đi qua hết những buổi chiều ẩm mồ hôi trên lưng ngựa, đi qua những trận bóng hừng hực đối kháng, đi qua những đêm hoa và rượu miên man, qua những hợp đồng luẩn quẩn những nước cờ đầu trí. Những cơn nhói đau mỗi khi hít sâu vào những lúc căng thẳng như một lời đe dọa ngầm của nó không làm tôi mấy quan tâm, dù như một thói quen và để chiều lòng bà nội – mỗi năm, tôi vẫn quay lại Paris để kiểm tra và xem danh sách những người có thể hiến tim thay thế. Mọi thành viên trong gia đình tôi đều có tên trong danh sách đó, nếu một trong số họ tử nạn,

trái tim ấy ngay lập tức sẽ được thay cho tôi. ...

Đâu là cuộc sống kỳ diệu? Đâu là tình yêu kỳ diệu? ...

Em yêu? ...

Em hỏi tôi về điều kỳ diệu ư? ...

Điều kỳ diệu nào đã để số phận mang em thả vào cuộc đời tôi, khê khàng và êm ái như một chiếc lá rơi... để rồi nhiều bình minh mưa bất chợt, lại để em lặng lẽ xa, không một lời từ giã. ...

Lần thứ hai. ...

Lần thứ ba. ...

Lần thứ tư em rời Đà Lạt. Tôi biết. Tôi thực sự biết! Nằm yên lặng, tôi điều hoà nhịp tim và giữ cho hơi thở đều đặn như thể vẫn đang say ngủ. Cả đêm hôm trước, ngoại trừ những lúc lơ mơ nghe tiếng mưa rơi gõ đều vào tấm kính cửa, tôi giữ những ngón tay mình đan trong mái tóc em, giữ cho mái đầu em ngả yên trên ngực. Bản năng của một con sói nơi thảo nguyên cho tôi biết trong vùng vô tận mệnh mông của nỗi cô đơn – đâu sẽ là lúc những hố đen cảm giác lại lướt qua đời. Khi khí trời còn ẩm ướt hơi mưa, những ngôi sao mất hút giữa mây đen sẫm như một tấm màn nhung thẫm lại, hơi thở luyến loăng của gió của sương lùa rất nhẹ qua những khe cửa, em chuỗi ra khỏi vòng tay tôi êm ái, những ngón chân trần bấm nhẹ nhàng trên thảm, khê khàng thu dọn đồ đạc, tránh gây ra những tiếng động nhỏ nhất. Quay lưng lại phía giường, em thay váy áo trước mặt tôi. Những lọn tóc mềm mại đổ xuống bờ vai trần, những mảng sáng nhấp nhোang chảy trên lưng rồi rơi xuống chiếc eo nhỏ thon, lần áo lụa mơ hồ như sợi soạt rất khẽ. Thậm chí không quay lại nhìn tôi lấy một lần, em nhẹ nhàng lách mình ra cửa, chìm khuất xa dần trên con đường bông bành trần sương trắng. ...

Tôi sẽ làm gì nếu giữ em ở bên?

Mãi mãi... ...

Một căn nhà trắng trên một thảo nguyên xanh. ...

Em sẽ là ai khi bên tôi? Sẽ đi đâu về đâu những viễn du vòng quanh thế giới, em tìm gì khi mọi miền đất phù du đều không phải là chốn neo dừng? Sẽ đi đâu về đâu hai nửa rời rạc, hoang mang em và hoang hoải tôi? Sẽ đi đâu về đâu những khoảng trời trắng vỡ, góc ba – phần – tư...? Sẽ đi đâu về đâu những giấc mơ đêm, những sóng ngầm nén dồn khi quay gót đi trốn chạy những câu chia tay ly biệt? Sẽ đi đâu về đâu khi trái tim tôi, trái tim bất trị, chẳng bao giờ đưa ra một lời hứa hẹn chung thủy nào với bình minh cuộc sống? Căn phòng này đã từng có bao nhiêu cánh bướm dừng chân... Ngôi nhà này đã chứng kiến tàn canh bao cuộc rệu... ..

Yêu một người, là ban cho người đó quyền năng làm mình đau.

Nhớ một người, là tự tước đi của mình niềm vui không ràng buộc. ... Chỉ có ở bên em – tôi mới thấy bình yên cuộc sống.

Chỉ có ở bên em – tôi mới thấy sợ hãi trước mong manh cuộc sống. ...

Tôi chưa từng có can đảm giữ em ở bên. Mỗi một bình minh mưa đều có thể là lần sau cuối... Trên mảnh toan tối màu loang vết... tôi vẽ ngôi nhà trắng trên một thảo nguyên xanh. ...

Em yêu. Triệu triệu vì tinh tú trên cao kia, có ngôi sao nào giữ hộ tôi và em một điều kỳ diệu không?... ..

11. -11

Chỉ là một tin nhắn.

Từ một số điện thoại lạ hoắc.

Cộc lốc.

Đơn giản. Không rào đón. Như một cú đấm mạnh.

Lần nào trở lại với Lang Biang, em cũng ulla về với tôi bằng một cách thức như vậy. Tôi biết thế. Và tôi chờ thế. Những ngày không em, trời Đà Lạt xanh và trong nhợt nhạt, cỏ và hoa ủ trong mình cội rễ, lá mầm và những hương thơm trống rỗng, đã quỳ và cắm tú cầu tươi nở thản nhiên, những con ngựa trong tàu bồn chồn gõ móng mỗi khi tôi đưa tay vuốt dọc cần cổ chúng. Cuộc sống phồng phênh tự nhiên trôi, hờ hững và nén chặt, lờ đi mọi cuộn xoáy ẩn nấp khắp nơi trong những khoảng khắc tôi nhủ mảy giấu đi những quặn thắt trong lồng ngực. Tôi nhốt kín và khoá chặt mọi giác quan – tránh xa miền đất đau đau của những khắc khoải – nơi mà một tiếng chim non rúc khẽ như một nốt trong veo gõ vào không gian ban mai cũng có thể làm choáng váng, một ngọn gió lạnh se cũng đẩy đưa những ám ảnh giật mình. Lặn chìm vào lẩn khuất trong chính tôi, tôi để mình trôi qua những tháng ngày sáng trưa chiều tối nơi miền đất lạnh.

Không có em.

Cuộc sống vẫn vẹn nguyên là như thế. Nhưng những nỗi không tên cứ ngày một dày thêm, đè nặng thành những nhức nhối ngưng tụ. Những rung động khẽ khàng từ chiếc điện thoại đã trở thành những day dứt không sao ngăn nổi. Cái vật nhỏ bé con người phát minh ra để làm dụng cụ liên lạc, với tôi, đã mang một chức năng hoàn toàn khác.

Nó chiếm hữu. Và nó điều khiển.

Dù ở bất cứ nơi đâu, mỗi khi nó rung lên, báo hiệu có tin nhắn, tôi cũng đều thấy hơi thở của mình thất quản, ngưng lại một nhịp đập. Khi ngón tay cái nhấn vào nút open message, tôi đều nín thở trước cái tích tắc mà những con chữ không dấu hiện ra... buổi trưa uể oải và buổi tối ngát ngái, tôi nằm trên giường và chìm vào cơn mê bải hoải, trong tay vẫn nắm chặt chiếc điện thoại, để rồi nhiều lúc giữa những phút chập chờn, chiếc máy rung lên, truyền những xung động lạnh lùng vào bàn tay, chạy lên cánh tay, lên não và vào thẳng trong ngực... và ngay giữa những cơn ngủ ấy... tôi vẫn thấy tim mình ngừng đập, lắng xuống...

Luôn luôn là thế. Không một lần nào khác.

Và không một lúc nào khác... Để rồi tôi kiềm giữ hơi thở, rồi lại lén lút nhẹ nhàng điều hoà khi đã biết đó không phải là em. Hít sâu ba lần, giữ lại về bình thản, và nhấn phím delete những “gặp nhau ở quán 5 giờ chiều nhé”, “có trận độ hay lắm có nhận không?”, “em đã soạn xong hợp đồng đặt trên bàn sếp rồi đây ạ”, “lễ của khách Vip chiều nay có cần làm hoa đặc biệt không, thưa anh?”... Phía sau những giây tim ngừng đập ấy lại là một khoảng mệnh mang.

Trống và trắng. ...

12. – Cuối

Đà Lạt ngày một lạnh, những cơn gió thổi veo vút lúc hoàng hôn không còn là những se sắt nhẹ nhàng luồn qua khe áo mà đã mang những ngọt sắc của những mũi kim li ti châm vào da thịt. Mùa đông lừ đừ đến khi mùa thu vẫn còn uể oải làm đỏ cuống những phiến lá cắm tú cầu. Những ly cocktail B52 ám sực bán được ngày càng nhiều, và những vị khách dễ tính nhất cũng không quên xin thêm một cây nến đặt trên bàn, bên những bình hoa hồng ngút ngát thơm. Tối tối, tôi lẳng lẽ ngồi bên một chiếc bàn trong góc khuất, lơ đãng quan sát những vị khách đến rồi lại đi, thi thoảng lại ra hiệu cho phục vụ bàn tặng cho họ một ly kem đôi, hoặc một đĩa hoa quả tình nhân sau bữa tối nhiều gia vị cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

“Tu mười năm mới được ngồi cùng thuyền”...

cái sự hữu duyên trong một câu nói tôi đã vô tình đọc ở đâu đó tỏ ra đặc biệt hữu dụng trong cái nghề lúc nào cũng cần trái tim nóng và cái đầu lạnh. Loài người đang thừa thãi tính toán, và quá thiếu sự lãng mạn.

Ai là người điền được vào những chỗ khuyết mà người khác đang cần đang thiếu – kẻ đó nắm được chìa khoá của thành công.

Bất kỳ mối tình hay bất kỳ một cuộc hẹn hò nào cũng cần những cái duyên không sắp đặt. Khi người ta đến với nhau dưới cái nhìn xét soi tỉnh táo, đôi khi phải tự cho mình một lý do để tiếp tục dần bước hay chấm dứt một mối quan hệ. Trong không gian lúc nào cũng thấm đẫm hương hoa hồng và lung linh ánh nến, tôi hữu ý thả vào những vô tình, mang những cái “duyên” đến cho những cặp tình nhân đang khát khao một dấu hiệu may mắn, giống hệt như khi người ta nín thở chơi trò bót hoa bói lá yêu – hay – không – yêu.

Tôi đứng trong bóng tối, và đóng vai vị thần ái tình... Hôm nay là một cụm thạch thảo bó lơ dăng bằng dây gai, mai là một chiếc khăn tay nhỏ với mùi tinh dầu oải hương, ngày kia là cà vạt màu huyết dụ... những ly kem đôi đựng trong cốc đôi mà phải chụm đầu mới ăn được... những giọt trà mật ong trong vắt thơm ngát trong những chiếc cốc mang hình hai nửa trái tim...

Những món quà lật vạt trong những lúc khách hàng không ngờ đến tỏ ra có tác dụng đặc biệt xua tan đi những giận hờn bất chợt hoặc thêm vào những êm đềm lơ đãng. Tôi để mặc cho mình khuấy động chiếc đĩa thần cảm giác, sắp đặt mọi vật theo những sáng tạo nhất thời. Và gió lao xao... Và trúc lao xao... Và trăng lúc tròn lúc khuyết...

Tình nhân tìm tình nhân.

Cố nhân tìm cố nhân.

Thành phố buồn chỉ vắng với những người không có đôi, còn trong không gian quán xá của tôi – những âm áp đông vui tìm về không đêm nào ngơi ngớt. Đêm xuống. Khi những dạ khách cuối cùng đã khuất bóng trên con đường vắng. Tôi vắt chiếc áo khoác lên vai, lưng thưng đi bộ trên quanh co lối về. Lấy nhịp chân xua đi cảm giác rùng mình sương lạnh. Cao nguyên xanh quanh năm lừa giá một cách gợi tình và khiến xui như thu đông miền bắc, những gã bạn phong trần của tôi đã từng thốt lên rằng cái lạnh bắc kỳ như đưa đẩy, như xô người ta đến gần nhau hơn, mùa heo may làm người vô tình nhất cũng chợt có cảm giác thêm một vòng tay ấm, thêm một căn bếp ấm, và những rủ rỉ yêu thương không ngớt khi ngoài khe cửa những tiếng rít rạo báo hiệu gió mùa đông bắc tràn về. Đêm cao nguyên cũng có mãnh lực như vậy.

Mỗi khi mùa cười ào qua, cuốn theo hàng trăm cặp nhân tình tìm về miền đất lạnh, hoa hồng, nguyệt quế và hoa giấy pháo bông ngập tràn trên phố những ngày 20.10, Giáng sinh, năm mới hay lễ tình nhân... tôi lại thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Những ngày lễ dành cho những người có đôi lại có tác dụng phụ mạnh mẽ nhất: đó là nhắc nhở cho những kẻ một mình những vắng lặng hoang mang, những khoảng ngây ngô mà lẫn lộn giữa những bộn bề đời thường, người ta đã quên hoặc cố tình không nhớ tới. Vị thần ái tình tự phong sở hữu thể giới rượu, hoa và nến, tiếng cười niềm vui và lấp lánh tiếng dương cầm... nhưng không tự xua đi được khoảng đen ngày một rộng trong trái tim trống rỗng. Trong bóng tối, tôi thích thú mang điều bất ngờ đến cho người khác, những vị khách tay trong tay đến rồi đi. Dưới ánh trăng, tôi vừa đi vừa đá những viên sỏi lẫn kêu lộc cộc, chẳng buồn nói chuyện với chiếc bóng của chính mình. Dã thú bị thương thường nường nấu một mình để tự tìm thuốc chữa, gặm nhấm những đốm đau trong góc khuất một mình. Bỏ cả những độc thoại đêm miên man, bỏ qua cả những cánh bướm chập chờn không quên không nhớ. Tôi ù ì làm việc, lăm đăm sống, và thần nhiên quyết định.

Tôi trốn chạy, chối bỏ cả hiện tại lẫn quá vãng, nơi tôi có Đà Lạt.

Và em có Đà Lạt và tôi! ...

9.

Nỗi khát khao đã trở thành niềm ám ảnh nhức nhối! Mọi giấc mơ của tôi đều có em. Những cơn mơ màu cam. Cháy và nóng. Mặt trời đỏ rực trên cao. Cát sa mạc khô. Thủy tinh vỡ. Con sói hoang trong những giấc trưa không còn lang thang trong cánh rừng rực lửa, nó nằm trên tuyết, âm thầm và bất động, khuôn ngực vạm vỡ phập phồng... Bầu trời quần đảo hết những quang vàng đỏ đến trắng xoá. Váy xanh da trời, tóc buông xoả ngang lưng, đôi chân trần, tay cầm một bông hồng đỏ... em chạy qua khoảng tuyết đã phủ đầy trên cỏ. Tuyết xốp mềm, lá tả cuốn theo làn lùa mỏng manh... Băng qua thảo nguyên... băng qua rừng tùng... băng qua cả những con suối nhỏ đã ngừng chảy đọng băng... Mãi miết. Em tìm gì trong những cơn

mơ tôi? Tôi không biết! Con sói hoang lăm đăm nhìn đám mây xanh mát. Nó uể oải ngáp dài. Rồi chậm rãi đứng dậy. Bỏ đi. ...

Và tôi choàng tỉnh.

Lạnh khi trán đầm mồ hôi.

Tim đập dồn hoặc chợt lặng.

Không có em.

Thế giới bình yên của tôi đang dần mất đi âm thanh, màu sắc, hay mùi vị....

Trống và trắng. ...

10.

Mùa xuân đến lâu lắc như hàng nghìn thế kỷ. Và mỗi đêm mùa đông kéo lê thê những cơn mộng dặt dây của tôi từ ngày này qua ngày khác. Mái tóc xoã mềm bình yên mát trên ngực ấm sức trở về trong những hoang lạnh hàng đêm, và những ngón tay run rẩy áp trên má, cảm giác đôi môi dịu dàng khẽ khàng chạm vào hóm vai gần cổ thường làm tim tôi nhói đau mỗi khi tan biến vào những ánh sáng đầu tiên của mặt trời thần nhiên báo hiệu một ngày mới. Những chuyến đi không ngừng nghỉ qua những miền đất luôn biến chuyển, những khí hậu thay đổi theo từng vĩ tuyến kinh tuyến từng múi giờ từng châu lục không làm bản chất của những giấc mơ thay đổi.

Không còn là những nặng nề của sự chờ đợi “Em đến anh bây giờ được không?”, không còn cả những hoang hoải thỉnh thoảng lơ đãng.

Tôi lao vào những đám mây trên những vùng trời ngang dọc. Nam. Bắc. Tây. Đông.

Ra đi để trở về...

Kết thúc để bắt đầu...

Tan để rồi hợp...

Trong mớ lý thuyết hỗn loạn lý trí ngàn đời...

Đâu là điểm dừng có hậu cho em và tôi???

Tokyo rực rỡ anh đào... Thượng Hải hoa đèn... Bruno cổ kính... Langkawii xanh tươi... ...

Anh có tin vào điều kỳ diệu không? ...

Trong suốt những thênh thang đại lộ ấy, trong suốt những mải miết đường bay ấy, trong suốt những mệnh mang trời rộng ấy, cuộc kiếm tìm của tôi luôn là trò cút bắt mà kẻ khởi đầu lần theo sợi tơ chẳng vấn không sao nắm được chiếc chìa khoá giải thoát khỏi toà tháp cô đơn của nỗi buồn. Trong thời buổi của Internet, của điện thoại vệ tinh và truyền hình trực tiếp này, nghe thật buồn cười, nhưng tôi luôn là kẻ chậm một bước. Một cuộc hội nghị bỗng kết thúc trước dự kiến một ngày, một chuyến bay trễ hai giờ đồng hồ, sương mù quá nhiều làm xe cộ phải giảm tốc độ, một email không được đọc đúng lúc... mọi thứ như hòa nhau đẩy em ra xa tầm tay tôi với, khi mà số phận kỳ lạ và thiếu bao dung luôn cho tôi thấy có những lúc tôi đã chỉ cách em có một phút đi xe thôi, nhưng vẫn luôn là muộn. ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/traoi-tim-cua-soi>